

TIBOLD MAKK SZABINA

Racionális Ezoterikám keretében:

A lelki tudattartalmak ismeretlen mezői; a kiteljesedő Energia szint

Az emberi millenniumok homokórájában csillogó kis szemcsék peregnek végtelen türelemmel a Mindenség szívdobbanásának ritmusára. Vajon mifajta időt mérnek, ha egyáltalán lehet Időről, mint mérhető valamiről beszélnünk. Az Idő és Tér egysége korunkban hatalmasan izgalmas fogalom-má vált a Quantum fizika és a relativitás törvényével együtt, szinte közhelyekké érlelődtek még a félművelt ember ajkán is -- bár nem hiszem, hogy az utcán sokan meg tudnák érdemében magyarázni mi is rejlik e jól hangzó kifejezések alatt. Mégis, csodálatosnak találom, hogy átlag agyammal is fel tudom fogni a bennük rejlő titokzatos paradigmákat, mialatt néha egy egyszerű konfliktust is nehezemre esik kisilabizálni. Vajon mi az oka annak, hogy korunkban éppen ilyen meghatározásokat dobott elénk sebesen változó természetű valóságunk?

Soha nem felejttem, amikor tini koromban először olvastam a Mester és Margaritát... Szinte le sem tudtam tenni a könyvet, olyan izgalomba hozott a boszorkánnyá vált Margarita és az általa élém tároló valóság többarcú lehetősége. Bulgakov akkor igazolt valamit számomra, mégpedig mind azt a titokzatos, meg nem fogalmazható érzést, ami meselvasásnál emelkedett először ismeretlen mélységeimből a felszínre. Azt mondják, a gyermekek csodálatosan ártatlan lelke és még ki nem forrott, vagy inkább be nem merevedett valóságnézete engedi meg azt a szabadságot, hogy a mesék világát valóságszerűen átéljék. Serdülőlány koromban a Mester és Margarita fikciója már meg kellett volna, hogy torpanjon bennem egy szellemi határon a valóság és fantázia között, de e-helyett valami megmagyarázhatatlan bizonyossággal éreztem, hogy amit olvasok, az valamilyen szinten élő, működő valóság. Bulgakov regénye fellebbentette előttem jövőm titkát; nem véletlenül voltam libabőrös Margarita csodálatos átváltozásától. Sorszerűen én is „meglovagoltam a seprűnyelem”, s megismerkedtem az időtlen Idővel, amit mi magyarak 'Vén Időnek' is nevezünk, s e fogalom visszazsongatja lelkünkben felejtett Tündérvilá-

gunk aranykorát. Nem csak azért olvastam teljes átéléssel és megkérdőjelezetlen elfogultsággal a Mester és Margaritában életre kelő duális tér/időtáncot, mert Bulgakov egy remek író és valóságszerűvé varázsolta történetét (*bár nem kérdés, ez is tényszerűen nyomott a latba*), hanem azért, mert először életemben valamilyen értékesítést nyertem azokra a margón kívüli élményekre, melyek engem valamilyen más, titokzatos szinten is meghatároztak. Ma, végre már értem, miért volt olyan nehéz nekem e megmerevedet valóságba kapaszkodnom, hiszen az a zabolátlan „seprűnyél” mindig el akart repülni velem valahová, az Óperenciás tengeren túlra, az Üveghegyeken is által. Aztán fiatalasszony koromban az *Isteni Csoda* felfedte előttem is lefátyolozott arcát, s magával ragadott egy végtelen pillanatra örökkévalósága elképesztő hajlataiba, gyűrődéseibe. Így aztán, a saját seprűnyelemen repülvén ismertem meg a Tér/Idő relativitását, a fény limitált és görbülő természetét, s az **egyetemes gondolatiság személyre szabott minőségét**. A Mindenséget átható tudatosságot és **Fénytestében megbúvó szereteterő** összetartó mágiáját is sikerült felismernem, vagyis inkább emlékezni rájuk. A Mindenség cifrán szemfényvesztő trükkjei közötti egyik furcsaság, hogy világunkban minden *előre-felé látszik haladni*, mégis körkörös mozog, önmagába állandóan visszatérve, de ugyanakkor újabbnál újabb dimenziós síkokon is megjelenvén. *A ki-be, le-fel, ide-oda, szét, össze, vissza*, mind egy végtelenül, gomolygó egységben mozognak, s útjaik csak látszólag követik egy-egy darabig a számunkra jelzett irányt. Tisztelem azokat, akik szerkentyűket gyártanak, hogy megmérjék velük a lehetetlent. Mint kiderül, egy darabig látszólag működnek, aztán bemondják az unalmast. Mert pl. úgy az Időt, mint a Teret, lehetetlen bemerevíteni bármilyen egységbe is végérvényesen (*erről a relativitás törvénye is meggyőzően tanúskodik*), azon kívül, hogy vég-nélküli teljességükben egy **élő, megbonthatatlan, tökéletes egységet alkotnak, behatárolhatatlan lehetőségek halmazával**. Az a bizonyos „pillangóhatás” kisu-gázzik a világmindenségre, szinte lehetetlen el-

képzelné is, hogy ha pl. a földön leszakítok egy virágot, azt az Univerzum teste megérzi és az általa bekövetkezett változás új rezgésszintű valóságot teremt a végtelenben – pedig így igaz. A teljességben minden lüktet, vibrál és önmaga állandó tükrözete.

Szerintem, ez így nagyon jól van, mert amikor kezd magától az emberi agy túl kényelmesen érezni babérszíjait árnyékában, akkor valami láthatatlan szellemkéz dob neki egy új paradigmát további kontemplációra.

Tehát a relativitás, tér-idő egység, dimenzió-váltások, gyűrtt űr-mátrix, kukacukák, fekete lyukak, Anti-mater stb. olyan kifejezések, melyek a sci-fi irodalom által jól megárasztott szabad szellemi folyóból beúsztak a tudományos világ nyelvezetébe is, s végül is közhelyekké váltak körülünk 'hi-tech' percepciójában. Szinte már seprűnyélen száguldozunk mindannyian, észre sem véve felgyorsult sebességünket. Ha egy pillanatra magunk elé idézünk egy robbanás után emelkedő űrhajót, nem kell sok képzelőerő ahhoz, hogy füstös farkát seprűhöz hasonlítsuk, az űstökösök farkáról nem is beszélve.

Egy orosz földön élő Szkíta népmesében a banya, Baba Jága, 'surrogott-burrogott réz-mozsarában', „mindent és mindenkit leelőzött, csak a kis Táltos csikót nem volt képes soha...” Vajon mi is lehetett az a „rézmozsar”, amit csak a Táltos csikó volt képes leelőzni?

Visszatérünk újra és újra a mese-elemekhez, mert bennük van a „kutya elásva”. (*Itt a Szírusz csillagképre kell gondolnunk, s a ránk vonatkozó szírushi misztériumra, amit egyedül Dr. Gyárfás Ágnes fejtett meg érdemében, népünk ősemlekeiben elmélyülve. Kérem, olvassák el erre vonatkozó írásait, az egyetlen tiszta megvilágítást e témakörben!*)

Tehát a leegyszerűsítés kedvéért oda szeretnék kilyukadni, hogy a fent említett sebességek, valójában két különböző dimenziót jelképeznek, de ugyan akkor három perspektívát:

1. **Baba Jága rézmozsara:** hatalmas sebességű, fényes fém objektum, ami „surrog-burrog” a levegőben, a földi dimenzióban (van olyan, aki űrhajónak vagy UFO-nak véli e fénylő fém járgányt).

2. **Táltos csikó:** mágikus segítőtárs, aki a gondo-

lat sebességével száguld, az *időtlen* valóság dimenziójában

3. **Mi vagyunk:** a szemlélő, élményanyag gyűjtő, tudatosuló, *lelkes lény*, melynek át kell esnie a „Tűz körén”, vagyis, meg kell tanulnunk még gyorsabban száguldozni, mint a banya Baba Jága a rézmozsarában, s ezt csak úgy tudjuk megtenni, *ha a táltos csikónk a hátára kap*, ami óriási privilégium -- a *figyelmünk* és *bizalmunk* ajándéka.

Először megpróbálunk *surrogni-burrogni*, aztán amikor rájövünk, hogy a sebessége ellenére is gáttakba ütközik a rézmozsarunk, megjelenik a Táltos csikó és megmutatja, hogy a gondolat sebességénél gyorsabb világokat áthidalóbb jármű nincsen. A *seprűnyél* is a táltosi dimenziókban él, de még mindig csak valamilyen segédeszköz a szárnyaláshoz. A Táltos csikó és a *beszélő Lófej* már a teljesség reprezentálói. Ők határtalanok, gondolat-olvasók, bölcsek, és az *álom-kapun áthaladva* érinthető dimenziókat nyitnak meg számunkra. Ők azok, akik képesek minket rávezetni az átváltozásra, újjászületésre, s így Idő és Tér áthidalásával végül is a felsőbb Énünkhöz vezérelnek minket. A magyar népmesék archaikus világában, amikor a Kis Hős kifut a megoldásokból, vagy halálos veszélybe kerül, ők veszik át a vezetést és „egy pillantás alatt, de tán még annál is hamarabb” ide-oda teremtik rábízottjukat. Ezek a felsőbb beavatkozások bizonyítják a mesehallgatóknak, hogy valahol, *mindig a hatalmas Isméretlen* (ékezettel írtam, mert így tisztán kitűnik, hogy ebben a szavunkban benne rejlik *Isten* is, meg a *méret* is) *védelmében vagyunk*, ha őszinte átéléssel, jó indulatokkal járjuk meg életutunkat.

Ez a kifejezésünk: „egy pillantás alatt”, az angol nyelvben is jelen van 'in a blink of an eye' formájában, mely kifejezés készített még elég régen arra, hogy megvizsgáljam a szempillantás alatt történő dolgok paradigmáit. Sorolhatnánk, mennyi minden történhet velünk egy pillantás hossza alatt, de nem ez a lényegem -- hanem a kifejezés óriási mértékadása a Tér/Idő, az emberi gondolat és az IS-méretlen erejének végtelen egymásra hatása a Mélységek titokzatos táncában.

Úgy találtam a saját életemben, hogy meselemeink éppen úgy működnek valóságunkban, mint a mesék világában, vagyis, hogy a két világ

egymástól egyáltalán nem elválasztható. Mágikus, táltosi megoldások éppen úgy hatnak ránk itt is, ebben a valóságban, mint a mesehősökre a Tündérvilágban, hiszen mi vagyunk a mesefigurái saját életmeséinknek; csak, hogy mi nem tulajdonítjuk varázslatosnak a meglepő, tőlünk kívülinek tűnő megoldásaikat, hanem legjobb esetben a divatos 'szynkronicitást' fogalmat hozzuk elő furcsa találkozásokra, meglepő konklúziókra magyarázatként.

Elég nehéz kiszűrniünk napjainkban a lélek lényegét, mert látszólagos káosz uralkodik világunkban. Úgy tűnik, csak a fizikai létnek enged küzdőteret, s a tagadók minden „tudományos” magyarázatot megragadnak, hogy végzetesen a földhöz cövekeljék álmainkat. Ezek az erők széthúzóak, nem harmonikus összhangban rezonálnak a **Mindenség Fény/Szeretet/Egység rendjében**, s ezért hatalmas belső félelem uralkodik az emberiség szellemében. Ez a félelem anyagi és egzisztenciális jellegű. Mindenki ismeri őket, hiszen mindannyian ebben a világban próbáljuk megszilárdítani létünk alapjait és lényegét, csak hogy amit ez a valóság próbál nekünk megtanítani, pontosan ennek a materiális megrögzöttségnek az ellenkezője.

„Nincs ijesztőbb, mint maga a Félelem”

Félelemből nem vállaljuk az életünket, s az álmainkat. „Csak az, aki álmodni mer, találhatja meg a szabadságot!”, mondta Carlos Castaneda Don Juanja, aki maga is álmjáró táltos volt. A magyar nép őstáltosai mind álmjáró táltosok voltak. Amíg vigyáztak népünkre, mindenik a maga kis hatókörében, addig a nép, **mert és tudott álmodni**, ismerte saját értékét a Mindenségben Isten előtt és meg tudta teremteni a boldogságát, bármily nehéz körülmények között is élt.

Amikor a saját félelmeim béklyójába estem, nem láttam kiutat, csak a végzetemet, amit erősen kívántam is. Egyedül, ha csak a saját meglöttyent elmémre hallgattam volna, oda is lyukadtam volna ki, legalább is, az egyik lehetséges végzetembe... De a legsötétebb pillanatomban megszólalt a 'Lófej' és csodának csodájával beindult magától a Seprőm is, s döbbenetesen eszméltem rá, hogy **sem egyedül nem vagyunk soha, sem olyan, hogy reménytelen állapot nem létezik!** Igaz, meg kellett vívnom úgy a szellemi megtisztulásomért, mint

földi napjaim rendezéséért az ellenerőkkel, de táltosi segítséggel egy csudálatos élménnyé varázslódott félelmetes **tűzköröm** megjárása.

A legcsodálatosabb és legvégérvényesebben áldó ajándéka ennek a személyes áttörésnek, félelmeim elvesztése volt. Ezzel nem azt mondom, hogy egy picit sem félek, amikor a fogorvoshoz megyek, hanem azt, hogy az addig szorongató végzetesség érzése és egzisztenciális félelmeim szűntek meg valami csodával határos módon. Tudom jól, hogy nem mindenki járja meg ugyan azt az útvesztőt, amelyen én haladtam, de viszont azzal is tisztában vagyok, hogy mindahány embert, ugyan azon erők mozgatják, vagyis, hogy úgy a fizikai, mint az energia-testünk nagy általánosságban hasonlóképpen működik. Igaz, vannak *kibontakoztató lépések*, melyek meghatározzák az energiatest mozgását és kisugárzását, de a jó az, hogy a saját Szellemünk irányítja azokat is. Amikor a Lélek készen áll egy új ismeret befogadására, akkor a Szelleme megteremti számára a **világok közötti falak áthatolásának lehetőségét**.

Don Juan azt is tanította, hogy **Halál, a legiszteletreméltóbb ellenfél**. Halált kell legyőznünk, ha el akarjuk érni a halhatatlanságban ébredő végső felszabadulást. Mit is tanított és mivel állított példát elénk Jézus? Természetesen a feltámadást, választjuk azonnal, pedig önfeláldozásában benne volt éppen úgy szenvedése, mint a léte folytatóságosságának példája, s leglényegesebben, **az örökkevalóságot átható Szeretet-tudat elérésének ígérete**. A zsidó-kereszténység pontosan ezt a reményt vette el magába-olvasztott híveitől. A turáni Ős-kereszténység viszont ebben a *határtalan világmindenségben* élt és lélegzett, s elfogadta tagadás nélkül éppen úgy annak a teljességét, mint végtelenül formálódó folytatóságosságát.

A judeo-christian dogma egy elhatárolt, elrendelt mennyországot ígér követőinek, mindenféle természetellenes áldozathozatalok fejében. Tanítása főleg tiltásokon és merev szabályokon alapszik, s a dogmája megrendíthetetlen lelkiismeret-béklyók sorozatába zárja híveit. Szent Erzsébet példája emelkedik föl most előttem... Még jó, hogy az Új Testamentumban hagytak valamit Jézus tanításai-ból, még ha elképesztően megcsonkítva is, de a szeretet-üzenet mégis tisztán kicseng az apostoli jelentésekből. Amerikában az úgy nevezett 'Bible

belt'-ben élek, ahol elsősorban a „brimstone and fire” baptista vallás uralkodik, a Born-again Christianokkal karöltve. Mind a két új vallás *kereszténynek* mondja magát és **félelmekre alapozott**. Elsősorban zsidó származású és fekete emberek új hitvallása. Egyszer régen, amikor még csak nem is hallottam erről az új keresztény mozgalomról, egy Born-again magyarországi zsidó lány megkérdezte tőlem, hogy milyen hitű vagyok – mondtam magyar református keresztényen. Azt mondta erre, az nem jó, pogány vallás, meg kell újra keresztelkednem és befogadni Jézust az életembe. Csak néztem rá, mint az a bizonyos bornyú... Aztán mikor lecsillapodtak bennem a hullámok, azt mondtam neki, hogy engem egy honfoglalás kori templomban kereszteltek meg, ahol az Anyámat is, és nekem az a keresztény hit, ami-ben felnőttem éppen elég egy életre. Jézus azt mondta, hogy még egy kő alatt is megtalálod őt, emelgetem is a köveket és tényleg ott van mindenik alatt, te találkoztál már vele? Akkor ő vált egy pillanatra bornyúvá, aztán azt mondta, hogy majd a pokolban fogok kikötni... A félelemkeltés remekül működött nála.

Eurázsia őshonossága az első Anyajogú társadalomban Egy Isten hitű, Természet rendű elhivatottsággal élő népcsoportok voltak. A férfi és nő nem volt egymás ellensége, sem egymásnak alárendeltje hanem mindenkinek megvolt a megfelelő helye és értéke a közösségekben. A vezérek azért kerültek az élre, mert Isteni, sorsszerű kiválasztottságúak voltak, s ezt a táltosok **látták** égi jelekből, tűzből, vízből, és a föld megnyilatkozásaiból. Akkor a kiválasztottat megáldották, míg erőpróbáiban népe bizalma megerősítette szívét ráváró nehéz feladatához. A szertartásoknak hatalmas, ötvöző jelentőségük volt, az **élő táltos dobok összehangolták az emberi szívek és a természet szívdobbanásának ritmusát**, hogy mindannyian egyszerre mozdulhassanak az égi, s földi világgal. Az **élő táltos dobok** szakrális lényege és feladata a mai napig rendíthetetlen minden táltos/sámáni gyakorlatban, mint már említettem egyszer: „**nincsen táltos dob-ja nélkül, vagy táltos dob táltosa nélkül**”...

Az Egység megismerése és az abban rejtlő pozitív erők befogadása tudatos szinten emberi célunk, s ehhez a feladathoz örök tükrünk a Világmin-

denség. Megdöbbenő talán, de ugyanakkor ennek a csodálatos Egységnek vagyunk mi magunk is visszatükröző csillámai.

Don Juan Matus azt mondja, a **Világmindenségben minden energia**, s amikor megtanulunk 'látni', akkor felismerjük ennek a ténynek a rendíthetetlenségét. **Energikus valóságában látni** egy emberi lényt pl. megdöbbenő felismerés. Mi emberek belülről, a **magvunkból** indulunk ki a mindenségbe, míg a Hatalmas Mindenség „kívülről” mozog húzva és taszítva 'be felénk', vagyis hat ránk mindennemű energikus formájában, hogy végül is **megfényesedvén** újra magába rejtjen minket. Ebben a végtelen energikus vonzásban születnek meg a formák és gondolatok, valósulnak meg fizikai szinten az elképzelések és álmok. A Mindenség végtelenbe vesző tudatossága és alkotóláza ez a lüktetés, amelyben mi is más élő, **lelkes lényvel** együtt alkotótársaivá váltunk, hiszen bennünk is, mint mindenben, az **Ő** szíve dobban.

Az energia testünk üzenete

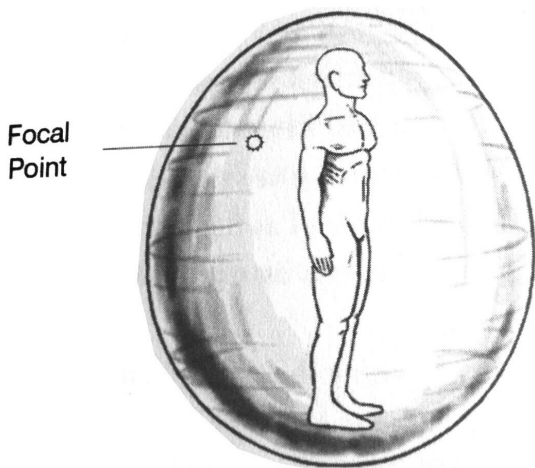
Mind ezt a fent említett csodát, az **Energia Testünk különleges rezonáló képességének** segítségével vagyunk képesek megvalósítani. Az energia testünk lényegében úgy működik, mint egy apró naprendszer: központi fény-tudatossággal, bolygókkal, holdakkal, fekete lukakkal, és kukac alagutakkal ellátva. *Azt mondja a Nagy Könyv, hogy Isten a maga képére teremtett minket. Én úgy gondolom, ha a Mindenség omnipotens, végtelen valóság, s egy az isteni szellemmel és alkotó erővel, akkor nem csak minket, hanem mindent a maga képére formált, s mindenből Ő is néz ránk vissza.*

Amikor évekkkel ezelőtt el kezdtem ezt a kis *racionális ezoterikát* formába önteni, különböző kulcskifejezéseket és fogalmakat említettem a kedves hallgatónak, remélvén, hogy emlékeznek majd rájuk és felidézésük megkönnyíti majd az újabb, hozzájuk csatoló gondolatok átadását.

Gyűjtőpont volt az egyik leglényegesebb kifejezésem, amit Rostás László **éber pontnak** nevezett, ezzel aláhúzta és megvilágította előttem, hogy a Magyar táltosi gyakorlatban is szereplő, ismert fogalommal állunk szemben. Tetszik nekem az **éber pont**, de a saját mondanivalóm megértése érdekében szeretnék most mégis a saját fordításom mel-

lett maradni, mivel a 'Gyűjtőpont' (assemblage point) kifejez valami mást is, amit az éber ponttal nem tudnék megmagyarázni. A gyűjtőpont kifejezést Don Juan Matus használta és nem véletlenül. Az egyetemes gyűjtőpontok, mint miniatűr változatában az emberi gyűjtőpontok (vagyis energia központok), megszámlálhatatlanok. Csoportosan jelentkeznek, mint ahogy pl. a naprendszerek és galaktikák is bizonyos 'cluster' rendszert alkotnak. Aki foglalkozik *szakrális asztrológiával*, az ismeri a bolygók egymásra hatását, s tökéletes ritmusát, egymás körüli örökmozgó-rendszerükben. Mint egy hatalmas mennyei óraszerkezet, keringenek az űrben és különböző konfigurációkat alkotnak egymással, a központi Nappal és a naprendszeren kívül rejlő titokzatos Világegyetemmel. Ezek az égitestek mind-mind *gyűjtőpontok*, melyek meghatározzák a világunkat és valóság-tudatunkat is.

Az első gyűjtőpont amit említettem, az alábbi ábrán látható:

Ez a gyűjtőpont a leglényegesebb személyes és közös percepciónk szempontjából, mert ezen **fordul** szó szerint a **valóságunk**. A gyűjtőpont elmozdítása határozza meg a percepciónkat, vagyis a valóság-élményünket. A Mindenség tudathálójában élünk, ami milliárdnyi fényrostok formájában jelenik meg. Innen ered az amerikai Indiánok *Pókasszony legendája*, miszerint Pókasszony szövi fény-fonalából a Mindenséget, amely egy hatalmas, terebélyesedő pókháló, s minden elképzelhetőt és elképzelhetlent az tart fenn. Valószínűleg mindenki tudja, a tudomány is felismerte már, hogy az Univerzumot egy hatalmas energiaháló szövi keresztül-kasul, egy fényből szőtt 'grid-system'.

Ez a **gyűjtőpont** nem stabil. Valójában minél rugalmasabbak vagyunk valóság-szemléletünkben és fizikai mozgáskultúránkban, annál könnyebben vált helyzetet a gyűjtőpontunk. Ezért is van, hogy a gyermekek élményvilága többdimenziós szinten működik és nyilvánul meg, amíg be nem szorítjuk őket ebbe a limitált szemléletű valóságba. Ha gyermekdedek tudnánk maradni lélekkben és megengednénk magunknak az álmodás művészetét, akkor sokkal könnyebben tudnánk a valóságunkon változtatni. Márpedig a valóságunkon nagy szükségünk van változtatni, s nem is lenne nehéz, ha nem lennénk **félelmeinkbe, kishitőségünk és erőtlenségünk** ingoványába beleragadva.

Tehát valóság-szemléletünk ennek a bizonyos gyűjtőpontnak az elhelyezkedésétől függ. Ha ez a gyűjtőpont elmozdul, azonnal más percepcióban, vagy pl. teljesen más valóságban érzékeljük a világot. Miért? Mert új helyén gyűjtőpontunk új sugárrost csokrot gyűjt össze, így az **új rostok segítségével közvetített** képek és érzéki hatások szabják meg valóság-élményünket időben és térben. Ezzel a mágikus elrendezéssel, a dimenzió-váltások lehetősége megvalósulhat.

Hadd nevezem el hát a könnyebb megkülönböztetés kedvéért ezt a valóság-váltó fő állomást **'központi gyűjtőpont'**-nak, s mostantól így említem majd.

A Központi Gyűjtőpont és működése:

Amikor alszunk, a fizikai testünk többé-kevésbé kikapcsol és más érzékelő szervek lépnek működésbe. Egy felsőbb szintű, testünkön kívül elhelyezkedő „radar rendszer” veszi át a vezetést, amiben riasztó is, még ébresztőóra is van. *(Több alkalommal is megtörtént velem, hogy nem volt ébresztőm és korán kellett kelnem. A fejemben eldöntöttem, hogy ekkor és ekkor kell, hogy ébredjek, s aggályokkal bár, de elaludtam – 5 perccel a megszabott idő előtt ébredezni kezdtem, megadta a belső „ébresztőórám” még azt is, hogy az álmodat rohanás nélkül elűzhessem.)* Alvás közben, a Központi Gyűjtőpont kiszabadul megrögzött állomásából és ezért van az, hogy mindenféle furcsaságot összeálmodunk. Az álmok ide-oda cikáznak velünk, míg alvó tudatunk megpróbál beilleszkedni a megszokott realitáson kívül történő élményekbe. Amikor felébredünk, a Központi Gyűjtőpont visz-

szabillen megszokott helyére, vagyis ebbe a realitásba, s látszólag folytatjuk azt, amit tegnap abbahagyunk. Abban a köztes állapotban, amit mi alvásnak hívunk, nagyon sok furcsa dolog tud történni velünk. Az álmodás legkifejlesztettebb formája az, amikor tudatosan tudunk mozogni az álom-szférában és kontrollunk is van a történések körül (pl. az u.n. lucid dreaming egy angol hivatalos fogalom erre az állapotra a REM – rapid eye movement-tel kapcsolják össze). Minél valószínűsőbb az álomunk, annál nagyobb a lehetősége annak, hogy világot váltsunk, esetleg végérvényesen is, vagy egyszerre két helyen is meg tudunk jelenni, vagy időben tudunk utazni, de ez most nem ide tartozik. Csak olyat említek meg, amit magam is tapasztaltam, s a fent említett lehetőségek már mind élményanyagom tartozékai.

Amikor a Központi Gyűjtőpont helyet vált, kiteljesedik a valóságunk. Don Juan képes volt fizikailag is elmozdítani valakinek a gyűjtőpontját, s meg is tette Carlos Castanedával elég gyakran, amit úgy mesél el C. C., hogy Don Juan valami csattanó ütéssel hátra vágta, de anélkül, hogy a hátahoz hozzáért volna. Ilyenkor elakadt a lélegzete és valamilyen formában megváltozott körülötte a világ. Carlos elég merev volt, ezért Don Juan mindent megtett, hogy felszabadítsa megrögzöttségeiből. Egy dolgot viszont remekül és természetes táltosi adottsággal tudott Carlos művelni, mégpedig 'az Álmodás művészetét'. Azonos című könyvében elmélyedhet az, akit érdekel e téma, a Mester saját előadásában.

Természetesen az *álmodás művészete* is olyan, mint a meditáció, vagy a révülés. Van, akinek magától jön, s van, aki mindent megtesz az élményért, s mégsem sikerül átlépnie a falakon. Azoknak azt ajánlom, hogy mondják ki hangosan, hogy mit szeretnének elérni, s akkor azonnal felejték el. A felsőbb Énünk tudja pontosan mire vágyunk, s azt is mikor leszünk rá igazán készen.

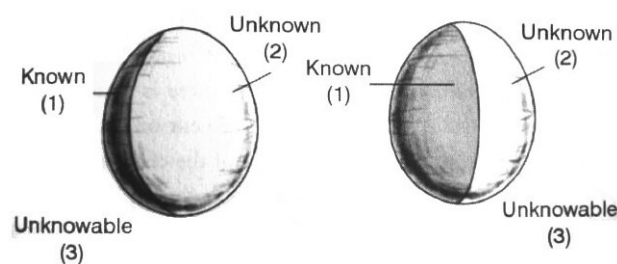
Álmok, Csakrák, és a Központi Gyűjtőpont Fénytestünkben

Fénytest – először képzeljük el magunkat kívülről úgy, hogy egy hatalmas, gomolygó, sugárzó fénygömböt látunk, amiben a testünk teljesen eltűnik, s mégis mi vagyunk. Ez a fénygömb mozog, jön-megy, megáll, de az, hogy abban egy emberi lény

rejlik, nem igazán felismerhető. Éppen úgy nem vagyunk képesek belső látásunk segítségével nélkül, csupán szemünk észlelésével meglátni és felismerni a fényttest-valóságát, mint ahogy a szellemünk sem éber arra a tényre, hogy a test/lélek egységünk elektro-magnetikus vonzása a *gyűjtő és éberpontokkal* ellátott apró 'naprendszerünk' összetartó magva. Vagyis a legtömörebb anyagközpontunk -- földi életünk élményanyagának rögzítője.

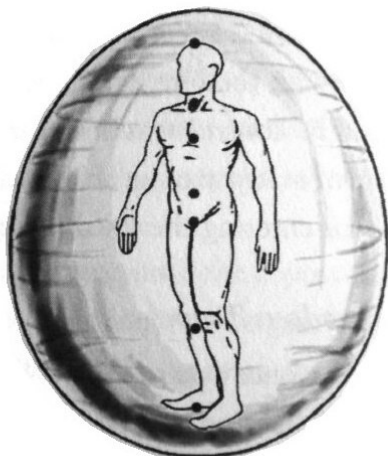
Mivel jelenleg itt, e földi dimenzióban nyilvánul meg a valóságunk, a testünk érzéki értékelése erősíti meg minket jelenünk felismeréseiben. Don Juan szerint az ember az egyetlen lény, amelynek a fénytteste önmagán kívül esik, s így könnyű prédája a fényt elnyelő sötétségnek. (?)

Akkor most pillantsunk be, hogyan látnak minket a táltosi szemek:

A fenti ábrán két "tojást" látunk, melyek fényttestünk reprezentációi. Két energiaföldet mutatnak be, az egyik világos, a másik sötét. Mind a két energiaföld szerves részünk, de senkinél sem egyenlők. Az első energiaburok, az ismert világhoz kapcsolódik, a második pedig az ismeretlen. Ahogyan, kiteljesedünk ismert világunkban, annál nagyobb stabilitást nyerünk, s az ismeretlenünk fokozatosan csökken. Amikor elérünk egy megfelelő biztonságot ebben a valóságban, akkor elindulhatunk az Álomvilág élményanyagainak begyűjtésére is. Ha már ismerjük az energia testünket és tisztában vagyunk a csakráinkkal, akkor azt is tudnunk kell, hogy az Álmodás szintjeinek perifériáin kilenc kapu áll, kilenc éberpont, melyek majdnem egybeesnek kilenc csakrával, de más a rezgésszámuk és örvény-szerűen működnek. Ezek különböző szintekre engedik be az álmodót, s a lélek előtt megnyilatkoznak azok a valóságok, melyek mindannyiunk számára természetesen elérhetőek lesznek egyszer.

*Dreaming Gate
Locations*

Ezt a hét kaput nyitjuk meg először, de általában ha elérünk két-három szintet, akkor óriásit lépünk a valóságok között...

A céloom az volt, hogy közelebb vigyem kedves hallgatóimat a rejtőző világunkhoz, s elültessek egy képet gondolataik közé, amelyet valamilyen kiteljesedett szinten már úgyis ismernek. Ha hangot adunk neki és beszélünk róla, az rezonál a tudatunkban és jelzi, hogy az új ismeretanyag igaz és most vált lényegessé a fejlődésünkben. Mint az őszirózsa szirmait a napfény, úgy bontogatja tudatosulásunk csodáit szellemünkben a Teremtő.

Most itt együtt, mindannyian emlékeztünk valamire, ami **formába öntésünk pillanatában teljességében kitöröltetett emlékezetünkéből**. Másvilági tudásunk felejtésének lényeges oka van. Fehér lapot kapunk inkarnációnk pillanatában, hogy zavartalanul feltölthessük új élmény anyagunkkal lelkünket, vadonatúj személyiségünk élményvilágának gazdagságával. Van, aki nem teljesen felejt (állíthatnám akár saját magam is elrettentő példaként ehhez), s az olyat, gyakran szomorú, vagy ijesztő emlékek kísértik életútján. A képek valaminek a hatására jelennek meg, akár személyhez kötöten, akár tárgyhoz, hanghoz, zenéhez, vagy esetleg még politikai helyzetekhez is kapcsolódhatnak, melyeket életgyakorlatukban sehol nem tudnak beilleszteni. Akár félelmetesek, vagy logikátlanul vonzóak, ugyan azt kívánják velünk megértetni: **Az emberi lélek archaikus tárháza nem csak egy világ emlékeit rejti**. E felismerés első döbbenete után rájöttem, hogy még ebben is teremtői okozat rejlik, s valahol hozzá-

tartozik a Lélek magára vállalt feladataihoz. Semmit nem kaptunk, amit ne vállaltunk volna fel születésünk előtt. Egész valóságunk tervszerű, de nem lelakatolt. Éppen úgy egyénileg, mint közösségleg, felelősek vagyunk a sorsunkért. Amit gondolunk, kimondunk és alkotunk, meghatározzák következő lelkes lépésünket. Figyelemmel, szeretettel, megbocsájtással élünk, próbáljuk meg az énünket sértettségeiben elcsitítani, vagy öntudatoskodásában megzabolázni és csak tenni, tenni -- ezért a gyönyörű, szenvedő világért.

IRODALOMJEGYZÉK

Mihail Bulgakov: A Mester és Margarita, Európa Könyvkiadó, Budapest, 1973.

Carlos Castaneda: The Art of Dreaming, Harper Collins Publisher 1993.

Carlos Castaneda: A Separate Reality Pocket Books of Simon & Schuster 1971.

Csíksszentmihályi Mihály: Flow, Harper & Row 1990.

Edited and Narrated by Francisco J. Varela PhD., Sleeping, Dreaming, and Dying – an exploration of consciousness with the Dalai Lama, Wisdom Publication, Boston 1997.

Ken Eagle Feather: Toltec Dreaming, Bear & Company, copyright by B. T. 2007.

Florinda Donner: The Witches Dream, Simon and Schuster, Inc. 1985.

Florinda Donner: Being-in-Dreaming, Harper Collins Publisher, N. Y. 1991.

Dr. Gyárfás Ágnes: Vizek Könyve első-második kötet, MBE. Miskolc, 2006-2007.

Dr. Gyárfás Ágnes: Az Aranyhajú Lány, MBE. Miskolc

Dr. Gyárfás Ágnes, Hankó Ildikó: Árpádházi Szent Erzsébet, MBE. Miskolc, 2008.

Rosemary Ellen Guiley: The Encyclopedia of Dreams, Crossroad Publishing Co. Berkley, 1995.

C. G. Jung: Dreams, MJF Books New York, © Princeton University 1974.

Steven M. Rosen: The Moebius Seed, Stillpoint Publishing, N. H. 1985

Jamie Sams: Midnight Song, Bear & Company Santa Fe N. M. 1988.